

Fetih Bilinci Ve Ayasofya

– Arzeni · 29 Mayıs 2014

Zamanı zamandan hızlı yaşayan insanlar vardır.Ve zamana mührünü vuran insanlar.Her insana nasip olmaz Hakk'ın eliyle işler yapmak.Her insana nasip olmaz Hak Peygamber diliyle işler yapmak.Öylesi insanlar çok nadir gelir ve yüzyıllara hükmederler.İşte bu âli insanlardan biridir Fatih Sultan Mehmet. Çağ kapatıp çağ açan.Karanlığı aydınlığa götüren, kokuşmuş zihniyete ve zamana güller açtıran Fatih. "İyi ki geldiniz bizlere güzellikler getirdiniz" diyen hristiyan tebanın umut ışığı Fatih olmak kolay değildir. O önce gönülleri sonra karaları fethetti.O önce gönül imbiclerinden süzüldü.Terbiyenin âlasıyla haşır neşir oldu.O terbiyenin terbiyecileri; Molla Gürani ve Akşemsettin gibi gönül Fatihlerinin elinde yetişti. O büyük insanlar, o güzel insanı asli ruhuna oturtular. Ona fenni ve uhrevi ilimleri öğrettiler. Sonra, o büyük padişah ilmi ve fenni karaları fethetti.Bilinmedik ilmi diyarlarda gezindi.Gemilerin sudan önce karadan yürüyebileceğini keşfetti. O dönemin en modern silahını icat etti. Ve o zamana öyle bir mühür vurdu ki ; kimseler tarafından inkar edilemez ve silinemez bir mühür.(Ancak o mührü kendi kanından ve canından insanlar üstüne toz atabilirler o kadar. Ayasofya yıllardır kaderine terk edilmiştir maalesef.) Evet! O ulu insan Fatih'ten bahsedince dünyanın göz bebeği İstanbul akla gelir. Peygamber Efendimiz zamanından fethinin sayısız kere denendiği İstanbul. Güzeller güzelinin sözüne mazhar olmanın hedefi olan İstanbul. Ay parçası, gül goncası, dünyanın incisi İstanbul. O Fatih'ki, Fethinin ilk Cumasını Ortaçağın sembolü Ayasofya Kilisesi'ni Camii'ye çevirmeleri için emir verir. Orduda ki ustalar kısa sürede Ayasofya Kilisesi'ni büyük Fetih Camii'ne çevirirler. Ve ilk Cuma Namazını kılmaya hazırdır o mühürü namdâr mekân. Cemaat hınca hınç doldurmuştur o büyük Cami'yi. Fatih Sultah Mehmet Han cemaate şöyle seslenir: - Aranızda ikindi namazının sünnetini hiç kaçırmayan var mı? Eğer kaçırmayan varsa bu cemaatin başına o geçecek ve imamlığı o yapacak. Herkes büyüklere bakmaya başlar. Fatih Sultan Mehmed'in orada bulunan lalası da diğer alimlere ve en son da Akşamseddin'e bakarlar. Ama herkes başını yere eğmiştir. Akşamseddin bile başını yere eğerek mahçup halde şu cümleler dökülür dudaklarından: -Bir keresinde evime misafir geldi. Misafirleri kıramadığım ve çok meşgul olduğum için ikindi vakti keraate girdi. Hayatımda sadece bir kez ikindi namazının sünnetini kılamadım. Akşamseddin'in bu sözü üzerine Fatih Sultan Mehmed: -Ben hayatımda hiç ikindi namazının farzını ya da sünnetini kaçırmadım, der. Bunun için dir ki, orada bulunan heyet, İstanbul'un fethinden sonra Ayasofya'da kılınacak ilk cuma namazına imamlık yapmayı Fatih Sultan Mehmed'e lâyük görmüşlerdir. Hem padişah olduğu için hem de o kadar savaşın arasında ikindi namazının sünnetini kaçırmadığı için imamlığa geçmiştir o güzel insan. Fatih Sultan Mehmed, imamlığa geçtikten sonra namaza başlamak için tekbir getirir. Sonra durur. Sağına soluna selam vererek namazını bozar. Sonra, tekrar tekbir getirir ve tekrar durur. Sağa sola selam vererek namazını bozar. Üçüncüsünde de tekbir getirdikten sonra ellerini bağlar ve ilk cuma namazını kıldırılmaya başlar. Cemaatten bazıları: -Padişah büyük kibre girdi o kibrinden dolayı namazı başlatamadı, diye düşünmüşler. Namaz kılındıktan sonra Fatih Sultan Mehmed'e namazı neden üç kere bozduğunu sormuşlar. O da şöyle cevap vermiş: - İstedim ki namaz sırasında bana ve bütün cemaate Kabe görünsün, yani biz Kabe'nin önünde namaz

kılalım. Bu niyetle birinci tekbiri getirdim. Fakat Kabe görünmedi. İkincisinde de tekbir getirdim. Yine Kabe görünmedi. Fakat üçüncüsünde tekbir getirdim ve Kabe gözümün önünde belirdi, demiş. Sonra, olayı Akşemseddin Hazretleri'ne sormuşlar. O da bu hadiseyi şöyle anlatmış :

- Padişahımız üç defa tekbir getirdi. Birinci tekbirde baktım ki, Ayasofya'nın yönü kibleye bakmıyor. İçimden "İnşallah bir yanlış yapmayız" dedim. İkinci kez tekbir getirdi, tekrar namazı bozdu. Namazı bozduğu için sevindim. Üçüncü tekbirde yine içimden: "İnşallah namazını bozar" dedim. Fakat o an bana manevi alemde cemaatin en arka safı gösterildi. En arka safta, bir kişilik yerin eksik olduğunu gördüm. Bir an baktım ki Hızır Aleyhisselam, o bir kişilik yere doğru saf tutmak için gelirken mermer direğe parmağını soktu ve Ayasofya'nın yönünü kibleye doğru çevirdi. Ondan sonrada bir kişilik yerin eksik olduğu o safa geçti ve namaza durdu. Böylece padişah üçüncü kez tekbir getirdikten sonra Kabe'yi tam karşısında gördü, bir daha selam vermedi ve böylece İstanbul'un fethetinden sonraki ilk cuma namazını kıldırdı.

Öyle ki hızır eliyle kiblesinin doğrultulduğu bu Camii'den bahsetmemek olmaz. Fethin bir nevi sembolü olan Ayasofyasız İstanbul olmaz. İstanbulsuz Türkiye olmayacağı gibi. Bu yıl İstanbul'un fethinin 561. yıl dönümüdür. İstanbul'un fethi, hem milli tarihimiz hem de dünya tarihi için adeta bir dönüm noktasıdır. İstanbul'un Fethi, yıkılmaz sanılan Bizans surlarının yıkılabileceğini, 'sağlam bir inanç ve iman'ın gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda İstanbul'un fethi, Türk milletinin dünya tarihindeki silinmez mührü olarak sahnedeki yerini almıştır. Tarihte çok uzun süre alınması imkânsız gibi görünen İstanbul, büyük komutan ve devlet adamı Fatih Sultan Mehmet'in dehası ve akıl dolu hamleleriyle milletimizin ve İslam'ın egemenliğine girmiştir.

Ayasofya, 482 yıl cami olarak hizmet görmüştür. Lakin, her ne akıla hizmetse 1935'te müzeye çevrildi. O günden bugüne cami olmayı bekliyor o sembol mekân. Ayasofya kilise değil, müze de değil, bilakis camidir. Cami olmasına rağmen kamuoyu tarafından tam olarak bilinmeyen nedenle o günden beri ibadete kapatılmıştır. Bundan bir kaç yıl önce, Sümela Manastırı ibadete açıldı. Hristiyan Ortodokslara müze statüsünde olan bir yerde ayin yapılmasına müsaade edildi. Lakin, Fethi mübinin mührü olan Ayasofya hala mahzun. Ne zaman ki Ayasofya ibadete açılır o daim islam ümmeti zincirlerinden kurtulur. Başta Fatih Sultan Mehmet Han Hazretleri olmak üzere İstanbul Fetih şehitlerimizin ve tüm ecdadımızın ruhu şad olsun."

Son söz olarak, yıllar önce yazmaya çalıştığım aşağıda ki şiiri sizlerle paylaşmak istiyorum. Ey İstanbul !

Bir şehri-i kebir ki âlemde
Kağıt yetmez anlatmaya
İsyan eder kalem de
Kelamımsın Ey İstanbul !
İçine çekesin gelir ulu halini
Anlatır baktığında ahvâlini
Minareler göğü yararcasına
Mabeyn duruşunu anlatırcasına

Bakar ve durursun öylece...
Şiir gibisin, Ey İstanbul ! Çamlıca'da yeşilden maviye
Çekilir ruhun bedenden semaviye
Sultanahmet seni alır götürür
Boğazın dilsizi dile getirir
Ayasofya heybetli,lakin mahzun
Seni anlamayan gönül sussun
Hani nerde lale devri günlerin?
Daha bir efsûnlu geçen dünlerin
Sihir gibisin,Ey İstanbul ! Tarih,senin diğer adın Ey İstanbul!
Nerede sadâbat, nerede ara bul?
Lütufsun bize, Allah'tan her halinle
Yusuf gibisin, Hüsn'ü Cemâlinle
Alın dedi onu, âlemlere rahmet olan
Duasında, Fatih'ten bize kalan
Halicinde nice sultanlar gezdi
Her köşende kokan, onlardan bir izdi
Şair gibisin,Ey İstanbul ! Bir şehri-i kebir ki âlemde
Kağıt yetmez anlatmaya
İsyan eder kalem de
Kelamımsın Ey İstanbul! Ey İstanbul, halen sende
Dünyanın gözü var!
Ebedi bizimsin yarım,
Yaradanın sözü var
Şiirsin, şairsin,sihirsin
Evet bize şairsın,
Ey İstanbul!